

щата, обичаше сына и не преставаше да бди за интересът му: съвѣтова го прочее да изпълня длъжноститѣ си къмъ баща си и го увѣщаваше да търпи доблестно злощастіето си.

„Белеазаръ бѣше писалъ на Нарбала: ако мислите че можъ да додж при васъ, проводете ми единъ златъ пръстенъ, и ще разумѣжъ тосъ часъ че е време. Нарбалъ не помисли за прилично, на живота на Пигмаліона да доведе Белеазара, защото съ туй той бы поставилъ въ опасностъ живота на младия князь и своя си: толкози бѣ трудно да са опази челоувѣкъ отъ строгитѣ обискванія на Пигмаліона. Но щомъ този злополученъ царъ свърши живота си съ начинъ достоинъ на злодѣяніята си, Нарбалъ побърза до проводи единъ златъ пръстенъ на Белеазара. Белеазаръ трѣгнжъ тосъчасъ и пристигнжъ въ Тиръ, когато цѣлїйтъ градъ бѣше въ волненіе като искаше да са научи кой ще наслѣдува на Пигмаліона. Белеазаръ лесно са припозна отъ първенцитѣ Тиряны както и отъ народа; обычахъ го не отъ любовь къмъ умрѣлия баща, който са мразяше отъ сичкитѣ, но заради кроткыя му и смиренъ нравъ. Даже дълговременнитѣ бѣдетвія му придавахъ една блѣскавость която въздигаше сичкитѣ му добры качества и която му привличаше съчувствіето на сичкитѣ Тиряны.

„Нарбалъ събра първенцитѣ народны, съвѣгнѣтъ старѣйшины, и жрецытъ на великата финикійска богыня. Тѣ поздравихъ Белеазара като свой царъ и го прогласихъ чрезъ глашатаитѣ. Народтъ пріе прогласяванъето съ хиляды радостны въсклицанія. Астрабея чу сичко туй отъ вжтрѣшността на палата си, дѣто са бѣ затворила съ мръснаго и безчестнаго Іоазара. Сичкитѣ бездѣлници които на живота на Пигмаліона ѣ служихъ, я оставихъ на минутата, защото подобны челоувѣцы са боїтъ подобнитѣ си, не имъ са довѣрватъ и не обычатъ да ги виждатъ въ уваженіе. Развратенитѣ познаватъ колко злоупотребяватъ властѣта подобнитѣ имъ и колко сж насилници. Но съ добритѣ челоувѣцы лошѣтъ по са спогодяватъ, защото са надѣжтъ поне че ще сръцнѣтъ въ тѣхъ умѣренность и снисхожденіе; и тѣй около Астрабея не останжжъ освѣнъ нѣкои съучастници въ